Gömda land. Dikter

Bokutgåva

Stockholm. Albert Bonniers förlag. 1924
ELEMENTARANDAR.

Vi, vi äro äldre än ni,
jordens barn, ni stolta, ni unga.
Kaos' uråldriga röst äro vi,
Kaos' oformliga sång vi sjunga.

Vi, vi äro moln på flykt,
vi äro vind, vi äro vatten,
klagande vekt, klagande skyggt
långt genom svarta senhöstnatten.

Vi, vi äro lögn och lek,
rolös ropande lek med tårar.
Månen, vår herre, står trånande blek.
Han, kung Vesäll, drar oss och dårar.

Jordbarn – när regnet blir hårt,
härdar och ljusa hem ni bygga.
En makt ha ni, som skrämmer oss svårt:
hårda stålet i händer trygga.

Kom, drick oss ur månens skål,
smaka den bleke förtrollarens safter,
kasta vid vägen ert fasta stål,
sänk er i Kaos' formlösa krafter!

Men åt solen i stormande höst
bygga ni tempel till skydd mot natten.
Vi söka ve som en rusande tröst –
vi äro vind, vi äro vatten!

TÖRNET.

Gott sticker du, törne.
Väl bita ni, markens onda små pilar.
Slapp, trög, vårdslöst tung
min fot på vägen vilar.
Tvingad hårt till spänning,
när törntagg stinger,
fjädras min svidande fot till språng –
i flykt fram han springer.

SOMMARDAG.

Havet vilar morgonstilla,
aldrig tyckes det stormar haft,
likt en mäktig ande

soligt morgonstilla,
tung av andakt – lätt
av klarhetens kraft.
Skarpt och noggrant speglas
klippornas nakna stup.
Genomskinligt enkelt
ligger det vida djup.
Linjeklart,
lätt och rent står allt,
tecknat säkert i luftig ro,
sköljt i doften av salt.
Linjeklar,
tankfull, jämn och ren
skrider dagen i rymdens ljus,
fin som en ädelsten.

VÄGEN HEM.

Jag vet en väg som leder hem.
Den vägen är tung att gå.
Var vandrare där blir en fattig man
och liten och ful och grå.

Jag vet en väg som leder hem.
Den vägen är kal och ren.
Den är som att luta sin varma kind
mot obarmhärtig sten.

Men den som känt den stenen
mot kindens isade blod,
skall märka, hur mild dess hårdhet är,
hur trogen och fast och god.

Och han skall tacka stenen
och hålla det hårda kärt
och prisa det enda kämpaspel
som var sin seger värt.

TILL HAVET.

O hav, hav,
hur stark den dryck du bräddar!
Din stora kyla
är helig rening klar.
Din ljusfamn
är hälsa sval för människors barn, för oss som
läkdom älska.

Ty du, hav,
strålande mjukt, rytande hårt,
falskt, och troget alltid,
är liknelse skön för sköna ting:
för tappra hjärtans saltskummiga väg i världen.

RÄTTESNÖRE.

Du min dag! Jag vill inte
bli bara natt och hårt slagg –
ty från din kind spreds ljuvligt orörd
vårmorgnars glans av dagg.

Du min sol! Jag vill inte
bli bara höst och vind kall –
ty i din blick log segerglada
vårhimlars blå kristall.

Du min ro! Jag vill inte
bli bara trots och segt krig –
ty alltför ungt och knoppningsgyllne
nytt liv du gav åt mig.

STJÄRNORNA.

Nu är det slut. Nu vaknar jag.
Och det är lugnt och lätt att gå,
när inget finns att vänta mer
och inget finns att bära på.

Rött guld i går, torrt löv i dag.
I morgon finns där ingenting.
Men stjärnor brinner tyst som förr
i natt i rymden runtomkring.

Nu vill jag skänka bort mig själv,
så har jag ingen smula kvar.
Säg, stjärnor, vill ni ta emot
en själ, som inga skatter har?

Hos er är frihet utan vank
i fjärran evigheters frid.
Den såg väl aldrig himlen tom,
som gav åt er sin dröm och strid.

DEN OKÄNDA.

Jag har aldrig sett din läkande hand.
Du kommer i mörkret, när ingen vet.
Jag bidar i tystnad och tillit skygg
i ensamhet.

Du min syster och mor, du jag och ej jag,
ditt namn är natt, det är gåta skum.
Jag anar dig väldig, mäktig, blind
och ljudlöst stum.

Du vet fasors djup, som jag ej sett,
jag bävar att bryta din hemliga lag.
Men tröst vet du mild, som nekas mig
av solklar dag.

Jag har tigande gömt hos dig mitt sår

och värkt bland törne, tills själen var tom.
I mörkret rörde du törnet – det sprang
i vildrosblom.

VÄL DEN SOM GUDAR HAR.

Väl den som gudar har:
han har ett hem.
Tröst och en tryggad grund
skänks blott av dem.

Vig dig till kämpe
vid en altarrund.
Frälst är din själ
i bönens stund.

Vilan dig väntar
blott i strid.
Först mellan sköldarna
givs det frid.

Tvång till blanka vapen,
fara och tro –
så blir ett hem dig rett,
där du kan bo.

TILL EN DIKTARE.

Du *visste* då ...!
Ty hade du ej vetat,
du skulle aldrig kunnat säga så.

Sällsamma skymningsglädje, att du också visste
allt detta tunga.
Din vilsna vänskap genom sekler strövar.
Det lugnar feberns brand.
Och när jag somnar tröstad,
det känns, som satt du vid min säng, likt far, och
höll min hand.

DEN STORA SKARAN.

De ha vunnit. De vila. Hur deras kronor lysa.
Deras långa, långa vila har intet slut.
De ha smakat mörkret. De ha druckit döden.
Deras ord var evigt: »Amen!»
Deras trofaste Gud
i den hårda natten band deras ärekrans.
Dess namn är mer än glädje.
Dess namn är livets djupa tapperhet.

De ha vunnit. De vila. Hur deras kronor lysa.
Må vi härda ut. Se, livet är icke långt.
Må vi minnas vilan. Må vi minnas kronan.
Må vi minnas lösensordet.

I en karg himmels trygd
är vår sista boning redd och vår fasta borg.
Dess namn är mer än glädje.
Dess namn är livets djupa tapperhet.

LÄR DIG TIGA.

Var jordens natt är full av ont.
Hjärta, lär dig att tiga.
De hårda själar, hårda sköldar
spegla ljus från stjärnornas hem.

Din klagan gör dig mera svag.
Hjärta, lär dig att tiga.
Blott tystnad helar, tystnad härdar,
orört kysk och skuldlöst sann.

Du söker kvalets heta liv!
Hjärta, lär dig att tiga.
Av sår och feber stärkes ingen.
Ljus som stål är himmelens borg.

DE OSYNLIGA TINGEN.

I.

Ni trogna ting,
som vill min tro begära,
jag glömmer hos er
att jag har mänskor kära.

Ni säkra ting,
för er jag lugnt kan falla,
men dimmor och dagg
är vänskapslöften alla.

Ni starka ting,
som kropp och själ ej äger,
o red mig hos er
det tryggaste bland läger!

II.

Och ändå – du, min vän,
du gav mig tingen.
Din skönhet är i dem.
Annars fanns där ingen.

Du blev min tunga törst
till vita världar.
Du blev den syn, som sval
mot all sorg mig härdar.

Du skymt av fjärran mål,
som spänner vingen,
min väg är väg till dig.
Annars fanns där ingen.

TILL SÖMNEN.

Nattens dop av djupet,
du, i vars flöden
anden tror sig snudda vid
det hav som kallas döden –
det är livets hav han rör,
livets bävansvärda
bortanför ...

Skänk din dvalas gåta!
Långsamt jag stiger
i det underjordiska
dimmiga vattnet ut
det som osett sköljer
vårt dagslivs rötter,
det som bär
vårt dagslivs skum –
det ur vars mörker
lyfte sig vaknad,

alltför djup för vad tanken vet,
kroppens fina, vördnadsvärda,
mäktiga, mäktiga härlighet.

Skänk din dvalas gåta,
skölj från min ande
den gångna dagens vissnade
rester och damm!
Död, som ger livet,
låt mig åter dyka
livsförnyad i ljuset fram!

NYA VÄGAR.

Här går nya vägar.
Låt oss vandra fromma.
Kom, låt oss söka
någon ny och vacker blomma.

Kasta det vi äger!
Allting nått och färdigt
livlöst oss tynger,
dröm och sång och dåd ej värdigt.

Liv är det som väntar,
det man ej kan veta ...
Kom, låt oss glömma!
Låt oss nytt och fagert leta!

OSKADD.

Oskadd ur rök och brand
går den som vill ett verk.
Hör, du ande, du äventyrliga,

hör väl och märk!

Vildvingade fjäril,
all blom är din.
I de bittra dödsblom
steg du strafflöst in,

svingar barnslig ur djupen,
där din nöd var störst,
oskyldig och ren som eld
av din framtidstörst,

skrattande sakta, sakta
– ty vilken väg är tårar värd? –
ser livet locka
som en upptäcktsfärd.

Utan skam, utan skuld
väger du ont, väger du gott.
Allt det du sökt och allt du fann
blev dig trappsteg blott –

trappsteg fram till dåd.
Hör, du min ande, hör och märk!
Oskadd ur rök och brand
går den som vill ett verk.

VÅRVISA.

I vårtid, i groddtid,
då brister frönas skal,
och råg blir råg och tall blir tall
i frihet utan val.

En ilning av vällust
går genom själ och kropp –
att jag är jag, nödvändigt jag –
en brodd, som hittat opp,

ett vårskott, vars växtkraft
jag knappast anar än –
men stammens sav med bitter smak
med lust jag känner den.

Så bort, all min feghet!
Jag hör min framtid till.
Jag tar mig rätt att växa nu
som rotens krafter vill.

STJÄRNORNAS TRÖST.

Jag har frågat en stjärna i natt
– ett ljus långt bort där ingen bor –:
»Vem lyser du, främmande stjärna?
Du går så klar och stor.»

Hon såg med en stjärneblick,

som gjorde min ömkan stum:
»Jag lyser en evig natt.
Jag lyser ett livlöst rum.

Mitt ljus är en blomma som vissnar
i rymdernas sena höst.
Det ljuset är all min tröst.
Det ljuset är nog till tröst.»

KVÄLLSTILLA.

Känn så nära Verkligheten bor.
Hon andas här intill
i kvällar utan vind.
Hon kanske visar sig när ingen tror.

Solen glider över gräs och häll.
I hennes tysta lek
är livets ande gömd.
Så nära var han aldrig som i kväll.

Jag har mött en främmande, som teg.
Om jag räckt ut min hand,
jag snuddat vid hans själ,
när vi gick om varann med skygga steg.

SEGERN.

Segern, segern har ingen röst,
inget rusande jubelbrus.
Finns det så enkla och jämna vägar
under så nyktert sparsamt ljus?

Segern, segern har ingen färg.
Mot hans blick synes prakten arm.
Stilla och blek i sin bleka gloria
glider han hem ur lögn och larm.

Segern, segern är sällan sedd,
drar förbi som en andegäst.
Salig är den, som hans klara skepnad
väntar med ljus vid dödens fest.

BARNET.

Vid klippan låg Prometheus smidd.
Ett barn gick fram i tidiga morgonstunden.
»Stanna, barn, och se här
människors vän i järn smidd
för allt vad gott han gjorde!»
Men barnet, skrämt
av ordens storhet, ögonens trots,
smög förbi med en bön till Zeus
bort till vänaste lekar. – –
Jag ville följa dig tyst, där du går.
De visa och barnen, de leka sig till

vad i himlen är gömt.

KÄLLVATTNET.

Ett källvatten är rättvisan,
färglös och klar.
En svårmärklig och egen
fin smak den har.
Men slik dryck är så fattig,
när vin finns att få.
Bara vatten är källan.
Jag längtar dit ändå.

Bara vatten är rättvisan,
just inget att nå –
alltför nära, svår att älska,
kärv dryck att få.
Herre, ge mig rättvisa,
ge min själ dess art!
Herre, ge mig vatten,
färglöst och klart!

DU SKA TACKA.

Du ska tacka dina gudar,
om de tvingar dig att gå
där du inga fotspår
har att lita på.

Du ska tacka dina gudar,
om de gör all skam till din.
Du får söka tillflykt
lite längre in.

Det som hela världen dömer
reder sig ibland rätt väl.
Fågelfri var mången,
vann sin egen själ.

Den som tvingas ut i vildskog
ser med nyfödd syn på allt,
och han smakar tacksam
livets bröd och salt.

Du ska tacka dina gudar,
när de bryter bort ditt skal.
Verklighet och kärna
blir ditt enda val.

GAMLEFAR.

Gamlefar har jag sett i sommarnattens ljus,
i nattens klöverdofter blitt allena.
Vid gårdens brunn
stod han böjd,
slipade slåtterfolkets liar.

Som en vissnande skugga så grå,
så gammal han som gården,
syntes han ändå leva så levande liv som den.
Hans spröda sång, den glömmer jag icke.

»Du myndige far i gården,
för gamlefar är du pilt ändå.
Jag är den förste som vände din jord.
När plogen strävar i fåran,
minns du mig då?
I hedenhös
började jag av undanvräkta stenar
resa det rös, som gärdar ägornas gräns.

I tusen år
har jag nu byggt det och byggt med er alla som byggde,
hållit i plogens skaft med er alla som plöjde.
Jag har del i ert verk,
har en rätt att kräva.
Du känner den väl:
den, att den heliga säden växer
alltjämt, alltjämt
här på de marker, där jag
för första gång den sådde.»

NÅGRA HJÄRTAN ÄR SKATTER ...

Några hjärtan är skatter,
som aldrig kan ta slut.
Ägaren strör det givmilt
i solströmmar ut.
Tacksamma tar vi
gåvan i varsam hand.
Hell och säll, välsignad du,
som aktar guld som sand!

Några hjärtan är eldar,
som brinner djupt i lönn.
I kallaste natt där kastas
ett återsken på snön.
Så bergtagen ingen
i ständig längtan går
som den som har sett det skimret en natt
och fram till elden trår.

I KVÄLL HAR HIMLEN INGEN SKRUD.

I kväll har himlen ingen skrud.
Han huttrar naken.
Och aldrig såg jag förr hans blick
så alltför vaken.

Säg, när du somnar in i kväll:

En dag är vunnen.
På vägen där man mister allt
en rast är hunnen.

Så skall du leva dag för dag
och ständigt mista,
och ändå vilja vara kvar
in i det sista.

Så skall du finna livet starkt,
som orkar brinna.
Så skall vart miste bli en vinst –
ty du skall hinna

allt längre mot den livets grund,
som fött dig naken
och bortom alla drömmars svek
är själva saken –

tills i ditt största mistes stund
din själ förbrunnen
går till de släckta ljusens stad.
En dag är vunnen.

VANDRAREN.

Säg mig, dis från Kunskapsbrunnarna,
finns det väl ting att visa mig här?
Svindel griper mig, skratt och skrämsel.
Luften har stigar som bär!

Ensam med dig, du örnögda,
vandrar jag långt, så långt ut,
frusna vägar, klirrande vägar
utan ett mål eller slut.

Alla heliga kärleksdagar
känner sin kväll och sin ensamhet.
Trogen väntar i kvällsljuset
du, som spejar och vet.

Allt jag möter lämnar jag åter.
Dis, du läker brinnande sår.
Klirrande vägar, klirrande vägar
glad med dig jag går.

Följ mig fram genom livsdagarna,
lär mig säga vid mörkrets dörr:
»Intet visste jag, litet vet jag –
mer dock än förr!»

ÖNSKAN.

Ack låt mig leva riktigt
och riktigt dö en gång,
så att jag rör vid verklighet

i ont som i gott.
Och låt mig vara stilla
och vörda vad jag ser,
så detta får bli detta
och inget mer.

Om av det långa livet
en enda dag var kvar,
då sökte jag det vackraste
som jordlivet har.
Det vackraste på jorden
är bara redlighet,
men det gör ensamt liv till liv
och verklighet.

Så är den vida världen
ett daggkåpeblad
och ini skålen vilar
en vattendroppe klar.
Den enda stilla droppen
är livets ögonsten.
Ack gör mig värd att se i den!
Ack gör mig ren!

TILL EN VÄN.

På utbredda vingar i vidderna seglar örnen.
Luften är tunn, där han glider, och svår att andas.
I fjällvinterns ödsliga luft är han ensam vida.
Skymning och köld är hans följe –
hans enda glädje
glädjen att känna sig flyga på starka vingar.

Så högt färdas du i de tommaste vinterhimlar,
tapper som örnen i kraft av en ljungeldsvilja.
Du avstod att sträva till lycka, du valde stigar
branta, som skrämmer oss veka.
Så blek du vandrar,
vandrar med snabba och spänstiga steg som vinden.

Min värld liknar din, och den liknar den ändå inte.
Skrattande dansar min stjärna bland stjärnegåtor.

Din järngråa glädje, den älskar jag långt ur fjärran.
Låt mig få gå vid din sida
och nå med blicken
in i din vintriga värld och din ljungeldsvilja!

BRINNANDE LJUS.

Nu ropar natten högt i nöd,
av okänd ångest full.
Nu tänder jag här två raka ljus
för eviga mörkers skull.

Om Herrens änglar drar här fram,
så kallar skenet dem,
så hör de, hur lågorna sjunger min bön,
och bär den med sig hem.

De är kämpar, som går i brynjor av eld
med bud från den Väldiges hus.
Deras tal har ej ord för hårt och ljuvt,
men väl för brinnande ljus.

Det är därför de står på stormens rygg
mellan piskande vingars dån,
det är därför de ler åt mörkrets makt
och möter kölden med hån.

O Herre min Gud, förfärlige Gud,
jag hör din mantels brus.
Jag ber om blommor och ber om fred –
men ge mig brinnande ljus!

SÅNGER OM ÖDET.

I.

Ödet är en öken.
Där bor Gud.
Söker du ditt Sinai,
får du hans bud.

Ödet är en teg med
sten i överflöd.
Väl den som härdigt bär:
han skall vinna bröd.

In i himlens salar
går ingen förr
än han stigit oförskräckt
genom Ödets dörr.

II.

Du vet du bär en black
och hör hur kedjan slamrar.
Men den kan smidas om till sköld
av en som flitigt hamrar.

Du vet du bär ett gift.
Men alla dödens safter
blir i en klok och varsam hand
till goda läkekrafter.

Du tror du bär ett kors,
men det är verktyg bara.
Ditt liv är stoff. Se här, tag fatt,
och låt martyren fara!

III.

Önska dig inget, som andra har fått:
allt händer en enda gång.
Önska dig inte vad någon skald
har sjungit i sin vackraste sång.

En stjärnljus natt, när du vakar,
skall Ödet slå på din dörr
och söka dig med ögon av sällsam färg,
som aldrig någon talat om förr.

Hon sjönk som dagg ur luften,
hon föddes av rymdens famn,
och ingen, ingen har mött hennes blick,
och ingen har givit henne namn.

Till dig är hon kommen ur Intets land,
för dig är hon skapad nu,
och ingen, ingen i tiders tid
har kysst hennes läppar mer än du.

ASAR OCH ALFER.

I.

ASAR OCH ALFER DELAR MAKTEN.

Asarna red över regnbågsbron
med frostvita vapen,
skymtade fjärran i Järnskogsmörkret
drypande odjursgapen.
Svärden klang och lyste,
när jättars namn hördes.
Rösternas genljud, hovarnas dån
långt i rymden fördes.

Alferna gick i spirande gräs
mjukt på smidiga fötter.
Träd sprang i blom, när alferna steg
lätt över knotiga rötter.

Jordriket gladde sig,
groende vår drog in,
majnatten lyste vit
av alfers vita skinn.

Asar och alfer drog till ting
och delade jordens makt.
Asarna satt som huggna stoder,
tunga av urtidsprakt.
Alferna gled som skuggor
– de vankar som de vill –
skuggor av allt som inte finns
men en gång kan bli till.

Asar och alfer rådslog
och delade jorden så:

åt asar allt som en hand kan ta
och allt ett ord kan nå,
åt asar allt som är talat
och all den tid som flytt –
åt alfer det som sedan är kvar:
allt namnlöst nytt.

Asar och alfer rådslog
och delade människors ätt:
åt asar dem som håller fast
vid fädernas ärvda rätt,
hövdingar och krigare
och alla offerpräster
och alla som ber i tempel –
från öster och till väster.

Asar och alfer rådslog
och delade människors släkt:
åt alfer dem som lyder blint
en dag som än ej bräckt,
alla som blotar i skogen
och fädernas lag ej stöder
och alla som växer som vilda träd –
alla, från norr till söder.

Så de rådde, och så det blev.
Så styr de jordens ring.
Asarna rår över lösen i strid
och synliga tecken och ting.

Men alferna styr de tingen
som aldrig ett namn har haft,
och allt vad de har och allt vad de ger
är fruktbarhetens kraft.

II.
ALFEN DAG SJUNGER OM ODEN.

I världsträdet nio dagar
offrad hängde han
– så blek såg jag ingen annan,
gud eller man –
rak, med sammanbiten mun,
härskarhänderna knutna,
över offret som han gjort
ögonlocken slutna.
Men min håg
spratt som en orm – jag ropade: »Vem har
gjort det?»
Den mörka rösten svarade, skälvande låg:
»Jag själv har gjort det.»

Litet vet jag om visdomsbrunnen,

längtade aldrig dit.
Dess glans är svart. Jag vet en källa,
glimmande silvervit:
djupt, djupt vid livets rötter
sköljer en våg mitt sinne.
Ingen krävde mitt öga som pant.
Jag dricker fritt där inne.
Som en ström
flyter min dag – som hade jag aldrig sport det
främmande svar, jag hör var natt i min dröm:
»Jag själv har gjort det.»

Då tycks mig jordens blommande vår
som döda ting och stoft
mot honom, offrad åt sig själv
i askens vinande loft.
Då söker min tanke förgäves en brunn,
som syns mig bragden värd,
en dryck, som måste vinnas hårt
med dyrbar offergärd.
Ingen makt
liknar deras, som tigit, tigit och gjort det.
Genom mörkret lyser med lågors prakt:
»Jag själv har gjort det.»

Den gamla völvan talade sant.
»De starka», sad' hon en gång,

»är födda för höga makters blickar
och bävande människors sång.
Ju mer en stark kan lida ont,
dess mera svårt får han lära,
och mörka nornor gläds att se,
hur tungt en man kan bära.»
Aldrig än
bar jag en börda – och vet ej av, att jag bort det.
Men den drömmen, ingen är stolt som den:
»Jag själv har gjort det.»

III.
ODEN OCH RIND.

(Genom förbjuden trolldom hade Oden vunnit alfdottern
Rind, som enligt nornornas rådslag skulle föda
Balders hämnare.)

»Mörka runor jag ristat, som ingen hand får
rista,
jag som kallas för hövding i himlens hall.
Himmel och jord är sjuka. Himmel och jord skall
brista.
Själv skall jag skuldtyngd falla på Vigrids vall.

En gång, oåterkalleligt, händer allt som händer,
ensamt, evigt, ristat i sten det står.» –
»Konung, ett jag känner, som alltid återvänder:
jordens heliga andning, höst och vår.

Jordens skogar susade lugnt i tidens gryning,
susar än, när gudarnas makt är all.
Under nornornas spånad, under ödenas dyning
går ett alstrande hav av djup kristall.
Somna, nornornas skyttel! Inget blir förvandlat.
Världar vaknar i nya solars guld.» –
»En gång, oåterkalleligt, har jag redan handlat –
längtar att gälda på Vigrids vall min skuld.»

TRÄDET.

När min dörr är stängd och min lampa släckt
och jag sitter svept i skymningens andedräkt,
då känner jag runt omkring mig röras
grenar, ett träds grenar.

I mitt rum, där ingen annan bor,
breder trädet ut en skugga så mjuk som flor.
Det lever tyst, det växer väl,
det blir vad en okänd menar.

Någon andemakt, någon hemlig makt
har i trädets gömda rötter sin vilja lagt.
Jag är rädd ibland och frågar ängsligt:
Är vi så säkert vänner?

Men det lever lugnt, och det växer still,
och jag vet inte vart det strävar och vart det vill.
Det är ljuvt och trolskt att bo så nära
en som man inte känner ...

SKÖLDMÖN.

Jag drömde om svärd i natt.
Jag drömde om strid i natt.
Jag drömde jag stred vid din sida
rustad och stark, i natt.

Det blixtrade hårt ur din hand,
och trollen föll vid din fot.
Vår skara slöt sig tätt och sjöng
i tigande mörkers hot.

Jag drömde om blod i natt.
Jag drömde om död i natt.
Jag drömde jag föll vid din sida
med banesår, i natt.

Du märkte ej alls att jag föll.
Din mun var allvarsam.
Med stadig hand du skölden höll

och gick din väg rakt fram.

Jag drömde om eld i natt.
Jag drömde om rosor i natt.
Jag drömde min död var fager och god. – – –
Så drömde jag i natt.

INNEHÅLL.